

Arrest

**nr. 85 889 van 17 augustus 2012
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 28 februari 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 24 januari 2012 tot onontvankelijkheid van een aanvraag voor een toelating tot verblijf (bijlage 15^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 april 2012 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 13 april 2012.

Gelet op de beschikking van 24 april 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2012.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. MASSAER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIESE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 30 augustus 2011 dient de tweede verzoekende partij, van Ecuadoriaanse nationaliteit, een aanvraag in om een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (F-kaart) als partner in een duurzame relatie.

Op 24 januari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot onontvankelijkheid van een aanvraag voor een toelating tot verblijf (bijlage 15^{quater}). Deze beslissing wordt aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 2 februari 2012. Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij bij verwijzing naar artikel 39/69, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), een exceptie van onontvankelijkheid op, daar de verzoekende partij in gebreke blijft om een voldoende duidelijk en nauwkeurig omschreven middel naar voor te brengen.

2.2 Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel die door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden en de wijze waarop deze rechtsregel wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972 en RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij zich in haar verzoekschrift beperkt tot een uiteenzetting van de feiten en vervolgens tot een uiteenzetting onder de kopjes "2. *in rechte*", "A. *aangaande de ontvankelijkheid van het beroep*", - dat verder in opgedeeld in de punten: "1. *ratione temporis*" en "2. *belang*". De Raad stelt vast dat slechts onder het punt "2. *belang*" een uiteenzetting van enkele feitelijkheden en beschouwingen van de verzoekende partij wordt gegeven, doch daarin wordt nergens melding gemaakt van de wijze waarop de bestreden beslissing de door de verzoekende partij vermelde wetsbepalingen zou hebben geschonden.

Het verzoekschrift bevat dan ook geen middel in de zin van het voornoemde artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet.

2.3 Er dient op gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet middels een beschikking aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. Meer bepaald wordt met betrekking tot het door de verzoekende partijen ingestelde beroep als grond tot verwerping het volgende gesteld: "*Het verzoekschrift komt onontvankelijk voor omdat het geen middel bevat*".

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (*cf.* Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Het betoog ter terechtzitting vermag dit evenmin te doen.

Op 13 april 2012 dienden de verzoekende partijen een verzoek tot horen in, waarin zij niet slechts vragen gehoord te worden, maar tevens de redenen uiteenzetten waarom zij wensen gehoord te worden. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening gehouden worden. Naar aanleiding van dit verzoek tot horen, wordt ter terechtzitting van 16 mei 2012, middels het verwijzen naar de aan de verzoekende partijen toegezonden beschikking in toepassing van artikel 39/73 van de vreemdelingenwet, uitdrukkelijk gevraagd wat hun standpunt ter zake is. De verzoekende partijen stellen dat in het verzoekschrift de schending van de artikelen 10 en 12*bis*, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet aangehaald wordt en dat de motieven in de bestreden beslissing geen rekening houden met de feitelijke situatie in Suriname.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen bij de uiteenzetting van enkele feitelijkheden en beschouwingen onder het punt "2. *belang*" in haar verzoekschrift, nergens melding maakt van de wijze waarop de bestreden beslissing de door haar vermelde rechtsregels zou hebben geschonden. Opdat een middel ontvankelijk zou zijn, volstaat het immers niet enkele rechtsregels of beginselen te vermelden, maar dient bovendien genoegzaam worden toegelicht hoe de bestreden beslissing deze

bepalingen heeft miskend. De verzoekende partijen vermagen het niet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over te laten uit deze uiteenzetting te distilleren op welke wijze de opgesomde wettelijke voorschriften *in concreto* worden geschonden.

Daar waar de verzoekende partijen ter terechtzitting van 16 mei 2012 nog stellen dat de motieven in de bestreden beslissing geen rekening houden met de feitelijke situatie in Suriname, dient vastgesteld dat de verzoekende partijen bij het louter aanhalen van “de feitelijke situatie in Suriname” in het geheel geen afbreuk doet aan voormelde in de beschikking van 2 april 2012 aangevoerde grond, met name dat het verzoekschrift onontvankelijk voorkomt omdat het geen middel bevat. Daarenboven wordt herhaald dat het betoog ter terechtzitting er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten.

Uit het voorgaande volgt dat de verzoekende partijen aldus geen elementen bijbrengen die ertoe zouden nopen anders te oordelen over het bovenstaande.

De exceptie van de verwerende partij is in de aangegeven mate gegrond.

Aldus dient te worden vastgesteld dat het beroep tot nietigverklaring geen rechtsmiddel bevat en aldus niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 39/6 van de vreemdelingenwet.

Het beroep is derhalve onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien augustus tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. BAMPES,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. BAMPES